

הטווס והצב

הודו

קרה פעם שטווס וצב התיידדו מאוד. הטווס חי בעץ שעמד על גדת נהר שבו שכן הצב. כל יום הטווס ירד לנהר כדי לשתות מים והציג את הידור נוצותיו כדי לשעשע את ידידו.

יום אחד, לוכד ציפורים תפס את הטווס ורצה להביאו לשוק כדי למוכרו שם. הציפור המסכנה ביקשה מהאיש שיתן לה להיפרד מידידה הצב, כי זו תהיה הפעם האחרונה בה הם יתראו. לוכד הציפורים נענה לבקשת הטווס והביא אותו לגדת הנהר. הצב התרגש מאוד כשראה את גורל ידידו. הוא ביקש מלוכד הציפורים לשחרר אותו, אך האיש לא הסכים. "לכידת ציפורים היא פרנסתי" אמר. ואז הציע הצב "אם אתן לך מתנה יפה תוכל לשחרר את הטווס?"

"כן" ענה האיש "אם המתנה תהיה שווה לכך."

הצב צלל לנהר וכעבור רגע יצא מהמים והראה ללוכד הציפורים פנינה גדולה. המתנה הייתה מעל כל צפיותיו של האיש והוא שחרר את הטווס מיד. ליתר בטחון הצב יעץ לטווס לעבור למקום אחר ומרוחק משם והם נפרדו בצער רב. אבל האיש רודף-בצע חזר לצב ואמר שהפנינה אחת לא מספיקה לו, ואם לא יקבל פנינה שניה, דומה לקודמתה, הוא יתפוס את הטווס שנית. הדבר הרגיז מאוד את הצב שאמר "טוב, אם זה הכרחי אחפש לך כזו, אך לשם כך תן לי את הפנינה שקיבלת, כדי שאוכל להשוות ולמצוא פנינה תואמת."

חמדנותו של האיש סנוורה אותו והוא נתן את הפנינה לצב. אבל הצב התרחק עם הפנינה באומר "אינני טיפש כזה שייתן שתיים במקום אחת" והשאיר את לוכד הציפורים על החוף, מצטער על חמדנות היתר שלו.